

Küçük Ay Bahçıvanı

Yavuz DEMİRKİRAN

Küçük Ay Bahçıvanı

Yavuz DEMİRKİRAN

Nora, kasabanın kenarındaki küçük bir evde yaşırdı; orada gece gökyüzü geniş ve pırıltılıydı. Her akşam penceresinin yanına oturur ve yukarıdaki aya bakardı. Ay, yuvarlak gümüş bir lamba gibi parlardı. "Acaba orada çiçekler yetişebilir mi?" diye fısıldadı. Bulduğu her kâğıt parçasına ay bahçeleri çizirdi.

Nora'nın içinde minik bir mala ve üç tohum paketine yer olan yeşil kanvas bir alet kemeri vardı. Kaplumbağası Moss, boynunda küçük kırmızı örgü bir atkı taşırdı. Yavaş ve düzenli bir salınımla her yere onu takip ederdi. "Moss," dedi Nora, "bir gün bir ay bahçesi yetiştireceğiz. Sen sadece bekle ve gör."

Bir sabah Dedesi Sol, bir kavanoz gri tozla ziyarete geldi. Geniş kenarlı hasır şapkasını ve yuvarlak gözlüklerini takmıştı. "Bu ay toprağı," dedi, koyu gözleri gülümsemeyle kısılarak. "Yıldızları inceleyen bir arkadaşım bana gönderdi. İçine bir şey dikmeyi denemek ister misin?" Nora'nın nefesi kesildi. Dileği gerçek olmaya başlamıştı.

Nora küçük bir saksıyı gri ay toprağıyla doldurdu. Toprak yumuşak ve pudramsıydı, karanlıkta uyumuş un gibi. Malasıyla minik bir çukur açtı ve içine bir ayçiçeğı tohumu bıraktı. "Büyü, küçük tohum," dedi. Moss parlak kehribar gözleriyle izledi. Nora onu suladı ve saksıyı güneşli pencere kenarına koydu.

Her sabah Nora saksıya koştı. Her sabah yalnızca gri toprak vardı. Minik yeşil bir uç yok. Filiz yok. Yaprak yok. Moss buruşuk burnuyla tohum paketini ona doğru dürttü. "Henüz değil," dedi Nora. Bir tohum daha dikti. Sonra bir tane daha. Yine hiçbir şey büyümedi. Yuvarlak yanakları solmuş bir taç yaprağı gibi sarktı.

Dedesi Sol verandanın basamaklarında yanına oturdu. "Ay toprağı tuhaf ve yeni," dedi nazıkçe. "Güzel fikirler çok deneme ister, küçük bahçıvan." Nora başını salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Pes etmeyecekti. Saksıyı başka bir pencereye taşıdı. Daha az sulamayı denedi. Daha çok sulamayı denedi. Gri toprak gri kaldı.

Nora fasulye, papatya ve hatta kahvaltısından kalan bir balkabağı çekirdeęi dikti. Onlara şarkı söyledi. Onlara hikâyeler okudu. Geceleri onları sıcak sözlerle örttü. Ama tek bir minik filiz bile görünmedi. Moss yosunlu yeşil kabuęunu onun botuna yasladı, sessiz ve sadık. "Belki ay topraęı sadece çok soęuktur," diye iç çekti Nora.

O gece Nora uyanık yattı ve penceresinden ayı izledi. Sonra aklına bir ateş böceği gibi bir düşünce geldi. Belki tohumlar üşüyordu ya da yalnızdı ya da yanlış bir şekilde susamıştı. Belki sıcak ve güvenli bir yere, özel bir yuvaya ihtiyaçları vardı. Yataktan fırladı ve yeşil alet kemerini kaptı.

Sabah Dedesi Sol'a kořtu. "Bir sera yapmak istiyorum!" diye duyurdu. "Küçük bir tane, sadece ay tohumları için." Dedesi Sol'un sakalı geniş bir gülümsemeyle ikiye ayrıldı. "İşte bu, denenmeye değer bir fikir," dedi. Cep saatini çıkarıp saati kontrol etti. "Hemen başlayalım, küçük bahçıvan."

İnce çubuklar ve şeffaf plastik örtüler topladılar. Nora malasıyla ölçtü ve toprakta yerleri işaretledi. Moss, sırtında küçük dallar taşıdı, yavaş ve gururlu. İskelet iki kez sallandı ve düştü. "Tekrar deniyoruz," dedi Nora her seferinde. Dedesi Sol köşeleri tuttu, o da düğümleri bağladı. Küçük sera yavaş yavaş dimdik ayakta durdu.

Nora saksılarını seranın içine taşıdı ve ay toprağını sıkıca yerleştirdi. Şeffaf duvarlar güneşi yakalayıp tohumları bütün gün sıcak tuttu. Geceleri sera, ayın altında küçük bir fener gibi parlardı. "Tıpkı küçük bir ay bahçesi gibi," diye fısıldadı Nora. Moss, sanki değerli bir şeyi koruyormuş gibi kapının yanına yerleşti.

Günler geçti. Nora her sabah kontrol etti, en iyi anlamıyla sabırlı ve inatçı. Sonra bir gün onu gördü: gri toprağın içinden itilen minik yeşil bir uç! O kadar yüksek sesle ciyakladı ki Moss kabuğundan başını çıkardı. "Dedesi Sol! Çabuk gel!" diye bağırdı. Kalbi mutlu bir davul gibi gümbürdedi.

Daha fazla filiz göründü, birer birer. Her gün daha da uzadılar, güneşte parıldayan gümüşü yeşil yapraklarla. Sonra minik tomurcuklar açıp çiçek oldu; yuvarlak, beyaz ve küçük aylar gibi parlayan. Bütün sera pırıl pırıl oldu. Dedesi Sol ellerini çırttı. "Ayçiçekleri," dedi yumuşakça. "Ayçiçekleri yetiştirdin, Nora."

Nora küçük ay bahçesinde durdu, sıcak kahverengi elleri belinde. "Denedim, denedim ve yine denedim," dedi. "Ve şimdi bak!" Moss kırmızı atkısı dalgalanarak saksıların arasında paytak paytak yürüdü. Çiçekler küçük ama pırlıdı ve her biriyle gurur duyuyordu. "Güzel fikirler çok deneme ister," dedi Moss'a. "Haklıydın, Dede."

Komşular parlayan seraya göz atmaya geldi. Nora her birine küçük bir tohum paketi ve kocaman bir gülümseme verdi. "Dik," dedi. "Ve eğer büyümezse, tekrar dene. Sır bu." Herkese ayçiçeklerini gösterirken iki topuzu zıpladı. Küçük ay bahçesi parlamaya devam etti, küçük ve pırlıl pırlıl, pes etmeyi reddeden bir dilek gibi.

O gece Nora penceresinin yanına oturdu, Moss kucağındaydı. Ay, serasının üzerinde yüzüyordu; yuvarlak, gümüşü ve yakın. Gri toprağı, sallanan çubukları ve büyümeyen bütün tohumları düşündü. "Tekrar denemek," diye fısıldadı, "harika şeyleri gerçeğe dönüştürebilir." Aralıklı dişleriyle gülümsedi ve mışıl mışıl uykuya daldı, aydaki bahçeleri hayal ederek.